

Οἱ Κληρικοὶ καὶ Μοναχοὶ στὰ ἔσχατα χρόνια.

Τοῦ Ἰωάννου Ρίζου

Στὰ ἐνταλτήρια γράμματα μὲ τὰ ὁποῖα ἐφοδίαζε ἡ Ἐκκλησία τοὺς χειροτονηθέντες Ἀρχιερεῖς, τὸ πρῶτο καθῆκον ποὺ τοὺς ὑπενθύμιζε ἦταν ἡ φύλαξη τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως. Διὰ τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἀρχιερωσύνης «τὰ τῆς καθαρᾶς καὶ ἀμωμήτου πίστεως διαφυλάττεται γνωρίσματα καὶ ἀνόθευτον ταύτης ἐναστράπτει τῆς Ὁρθοδοξίας τὸ κάλλος». Καί «τὰ θεῖα καὶ ἀποστολικά θεσπίσματα, χερσὶν ὑπταίαις, εἰσδέχεσθαι καὶ ὡς θεοχαράκτους πλάκας ταῦτα τιμᾶν καὶ φυλάττειν».¹ Καὶ μόνον τὸ ὄνομα τοῦ Ἐπισκόπου –παρατηρεῖ ὁ Ζωναρᾶς στὴν ἐρμηνεία τοῦ ΝΗ΄ Ἀποστολικοῦ Κανόνα– πρέπει νὰ εἶναι μία διαρκὴς ὑπόμνηση τοῦ πνευματικοῦ χρέους τοῦ ἐπισκόπου ἀπέναντι στὸν λαό. Ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι ὁ φρουρός, ποὺ ἀπὸ ὑψηλὸ μέρος ἐπισκοπεῖ, μὴπως ἀντιληφθεῖ ἔγκαιρα κάποια ἐχθρική ἐνέργεια. Ἀλλοίμονο ἐὰν ὁ Ἐπίσκοπος κοιμηθεῖ. Ἡ πόλη θὰ καταστραφεῖ ἐξ αἰτίας του. Πρὸς αὐτὸν ἀπευθύνεται ἡ φωνὴ τοῦ Ἰεζεκιήλ: «Υἱὲ ἀνθρώπου, σκοπὸν τέθεικά σε τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ καὶ τῷ οἴκῳ Ἰούδα· εἰ μὴ διαστείλῃ, μὴδὲ λαλήσῃς ἀποθανεῖται ὁ ἄνομος ἐν τῇ ἀνομίᾳ αὐτοῦ καὶ τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐκ τῆς χειρός σου ἐκζητήσῃ».² Ὅταν ὁ ὑπαρχος τοῦ αὐτοκράτορα Οὐάλεντα (304-378), ὁ Μόδεστος, πίεζε τοὺς Ἐπισκόπους νὰ ὑπο-γράψουν ὑπὲρ τοῦ ἀρειανισμοῦ, ὁ Μ. Βασίλειος ἀπτόητος ἀπὸ τὶς ἀπειλὲς γιὰ δήμευση τῆς περιουσίας του, ἐξορία καὶ θανατικὴ καταδίκη, ἀρνοῦνταν. Ὁ Μόδεστος ἐξοργισμένος τοῦ εἶπε ὅτι κανεὶς Ἐπίσκοπος δὲν τοῦ μίλησε ἔτσι. Καὶ ὁ Μ. Βασίλειος ἀπάντησε: «Φαίνεται ὅτι δὲν συνάντησες πραγματικὸ Ἐπίσκοπο». Τέτοιοι ἦταν οἱ Ἐπίσκοποι τοῦ Χριστοῦ. Πῶς θὰ εἶναι ὅμως οἱ Κληρικοὶ καὶ Μοναχοὶ τῶν ἐσχάτων χρόνων; Τί λένε οἱ Ἅγιοί μας;

Ὁ ἅγιος Ἰππόλυτος

«Οἱ ποιμένες ὡς λύκοι γενήσονται. Οἱ Ἱερεῖς τὸ ψεῦδος ἀσπάσσονται. Οἱ Μοναχοὶ τὰ τοῦ κόσμου ποθήσουσιν...».³

Ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός

«Οἱ κληρικοὶ θὰ γίνουν οἱ χειρότεροι καὶ ἀσεβέστεροι τῶν ὅλων»⁴

Ὁ ἅγιος Νεῖλος ὁ Ἀγιορείτης

«Ὅταν πλησιάσῃ ὁ καιρὸς τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἀντιχρίστου θὰ σκοτισθῇ ἡ διάνοια τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὰ πάθη τῆς σαρκὸς καὶ θὰ πληθυνθῇ σφόδρα ἡ ἀσέβεια καὶ ἡ ἀνομία... Οἱ ποιμένες τῶν Χριστιανῶν Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς θὰ εἶναι ἄνδρες κενόδοξοι, μὴ γνωρίζοντες παντελῶς τὴν δεξιὰν ὁδὸν ἀπὸ τὴν ἀριστεράν... Αἱ Ἐκκλησίαι δὲ τοῦ Θεοῦ θὰ στερηθοῦν εὐλαβῶν καὶ εὐσεβῶν Ποιμένων καὶ ἀλλοίμονον τότε εἰς τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ εὐρισκομένους Χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι θὰ στερηθοῦν τελείως τὴν πίστιν, διότι δὲν θὰ βλέπουν ἀπὸ κανένα φῶς ἐπιγνώ-σεως...».⁵

¹ Σύνταγμα Ράλλη-Ποτλῆ, Ἀθῆναι 1855, τομ. 5, σ. 544.

² Ἰεζεκιήλ 3,15.

³ Ἅγιος Ἰππόλυτος, ΒΕΠΕΣ 6, 278.

⁴ «Ὁ Πατροκοσμάς», Προφητεία 57η, σελ. 39.

⁵ Προφητεία ἁγίου Νεΐλου. Πιστὸ ἀντίγραφο ἀπὸ τὸ Βιβλίον «Εὐαγγελικὸς Κῆπος», τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σταυροβουνίου Κύπρου.

Ὁ Ἀββὰς Μωϋσῆς

«Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις... θέλουν προχειρίζεσθαι ἡγούμενοι καὶ ποιμένες ἄνδρες ἀδόκιμοι ἀρετῆς, ἄπιστοι... μὴ διακρίνοντες τὴν δεξιὰν ὁδὸν ἐκ τῆς ἀριστερᾶς, ἀμελεῖς, φιλομέριμοι, τὰ πρωτεῖα μὲ δῶρα ἀρπάζοντες... μὴ γνωρίζοντες κατηχεῖν καὶ νοθετεῖν τὸ ποίμνιον... ἐκ τῆς τοιαύτης δὲ ἀμελείας καὶ κατάφρονήσεως τῶν ποιμένων ἀπολοῦνται οἱ ἀδελφοί...».⁶

Ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων

«Ζητᾶμε σημεῖο τῆς [Β΄] παρουσίας τοῦ Κυρίου. Ἐμεῖς οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ζητᾶμε ἐκκλησιαστικὸ σημεῖο, καὶ ὁ Κύριος λέγει· “καὶ τότε θὰ σκανδαλισθοῦν πολλοὶ καὶ θὰ παραδώσουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο καὶ θὰ μισήσουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο”».⁷ «Ἄν ἀκούσης ὅτι Ἐπίσκοποι στρέφονται ἐναντίον Ἐπισκόπων καὶ κληρικοὶ ἐναντίον κληρικῶν καὶ λαοὶ ἐναντίον λαῶν καὶ φτάνουν μέχρι νὰ χυθεῖ αἷμα, νὰ μὴν ταραχθεῖς. Διότι κάτι τέτοιο εἶναι ἤδη γραμμένο».⁸

Ὁ Ἀββὰς Ἰσχυρίων

Κάποτε, (τὸν 4ο αἰώνα), ὅταν ρωτήθηκαν κάποιοι Μονα-χοὶ γιὰ τὸ πῶς θὰ ζοῦν καὶ θὰ εἶναι οἱ Μοναχοὶ καὶ Κληρικοὶ τὶς ἐπόμενες γενεές καὶ τὰ ἔσχατα χρόνια, ὁ Ἀββὰς Ἰσχυρίων εἶπε τὰ ἑξῆς: «Αὐτοὶ πρόκειται νὰ ἐργασθοῦν καὶ νὰ φθάσουν στὰ μισὰ ἀπ’ ὅ,τι μπορέσαμε καὶ φθάσαμε ἐμεῖς». Καὶ ἐρώτησαν πάλι. «Καὶ μετὰ ἀπ’ αὐτοὺς οἱ μετέπειτα τί θὰ κάνουν;» Καὶ ἀπήντησε: «Ἐκεῖνοι δὲν πρόκειται νὰ ἔχουν κανένα πνευματικὸ ἔργο καὶ καμία οὐσιαστικὴ ἀρετὴ. Πρόκει-ται δὲ νὰ τοὺς ἔλθει πολὺ μέγας πειρασμὸς καὶ ὅσοι μπορέσουν νὰ ἀντέξουν καὶ νὰ τὸν ὑπομείνουν μέχρι τέλους, θὰ φανοῦν ἀνώτεροι ἀπὸ ὅλους ἡμᾶς καὶ τοὺς Ἀγίους μας ».⁹

Ἀββὰς Παμβώ

«Ἀλήθεια γέροντα, θὰ ἀλλάξουν οἱ συνήθειες καὶ οἱ παραδόσεις τῶν χριστιανῶν καὶ δὲν θὰ ὑπάρχουν Ἱερεῖς στὶς ἐκκλησιές; Καὶ ὁ Γέροντας ἀπάντησε: «Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ θὰ ψυχραθεῖ ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν καὶ θὰ πέσει μεγάλη θλίψη. Θὰ γίνουν ἐπιδρομὲς ἐθνῶν. Μετακινήσεις λαῶν, ἀστάθεια στοὺς βασιλεῖς, ἀνωμαλία στοὺς κυβερνήτες, οἱ Ἱερεῖς θὰ γίνουν ἄσωτοι καὶ οἱ Μοναχοὶ θὰ ζοῦν μὲ ἀμέλεια. Οἱ ἡγούμενοι θὰ ἀδιαφοροῦν γιὰ τὴ δική τους σωτηρία ἀλλὰ καὶ τοῦ ποιμνίου τους. Θὰ εἶναι ὅλοι τους πρόθυμοι καὶ πρῶτοι στὰ τραπέζια καὶ ἐριστικοί. Ὀκνηροὶ στὶς προσευχές ἀλλὰ πρόθυμοι στὴν καταλαλιά, ἔτοιμοι γιὰ κατηγορία. Δὲν θὰ θέλουν οὔτε νὰ μιμοῦνται οὔτε νὰ ἀκοῦνε βίους καὶ λόγους Γερόντων, ἀλ-λὰ κυρίως θὰ φλυαροῦν καὶ θὰ λένε «ἂν ζούσαμε κι ἐμεῖς στὶς μερες τους, θὰ ἀγωνιζόμασταν καὶ ἐμεῖς». Οἱ Ἐπίσκοποι πάλι τῶν καιρῶν ἐκείνων θὰ δείχνουν δουλικότητα πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς, θὰ βγάζουν τὶς ἀποφάσεις ἀνάλογα μὲ τὰ

⁶ Δ. Παναγόπουλου, «Ἅγιοι καὶ Σοφοὶ περὶ τῶν μελλόντων νὰ συμβῶσι», Προφητεία Ἀββᾶ Μωϋσέως, σελ. 6.

⁷ Ματθ. κ', 16.

⁸ Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, Ε.Π.Ε. 2, 130.

⁹ Ἀββὰς Ἰσχυρίων, Γεροντικόν, σελ. 53.

δῶρα ποὺ θὰ παίρνουν καὶ δὲν θὰ ὑπερασπίζονται τοὺς φτωχοὺς, ὅταν θὰ κρίνονται. Θὰ θλίβουν τὶς χῆρες καὶ θὰ καταταλαιπωροῦν τὰ ὀρφανά. Ἀκόμη θὰ εἰσχωρήσει καὶ στὸν λαὸ ἀπιστία, ἀσωτία, μίσος, ἔχθρα, ζήλεια, φιλονικία, κλεψιά, μέθη, ἔξαλλες διασκεδάσεις, μοιχεία, πορνεία, φόνοι καὶ διαρπαγές». Εἶπε τότε ὁ ἀδελφός: «Καὶ τί θὰ μπορεῖ νὰ κάνει κανεὶς σὲ τέτοιους δύσκολους καιροὺς;» Καὶ ὁ Γέροντας ἀπάντησε: «Παιδί μου, σὲ τέτοιες ἡμέρες θὰ σωθεῖ ἐκεῖνος ποὺ θέλει καὶ προσπαθεῖ νὰ σώσει τὴν ψυχὴ του καὶ αὐτὸς θὰ ὀνομαστεῖ μέγας στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρα-νῶν».¹⁰

Στάρετς Ἀνατόλιος

«Ὁ ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους θὰ δρᾷ μὲ πανουργία γιὰ νὰ ὀδηγήσει στὴν Αἵρεση, ἃν ἦταν δυνατόν, καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς. Δὲν θὰ ξεκινήσει μὲ τὴν ψυχρὴ ἀπώθηση τῶν δογμάτων τῆς Ἀγίας Τριάδος, τῆς Θεότητος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς παρθενίας τῆς Θεοτόκου, ἀλλὰ θὰ ξεκινήσει ἀνεπαίσθητα νὰ καταστρέφει τὶς διδασκαλίες καὶ τὶς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν μεγάλη τους πνευ-ματικότητα, ποὺ ἔφτασε σὲ μᾶς μέσω τῶν Ἀγίων Πατέρων, ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Λίγοι θὰ παρατηρήσουν αὐτὰ τὰ καλοπιάσματα τοῦ ἐχθροῦ, μόνον ἐκεῖνοι ποὺ εἶναι πολὺ πεπειραμένοι στὴν πνευματικὴ ζωὴ. Οἱ Αἰρετικοὶ θὰ ἀποκτήσουν ἰσχὺ πάνω στὴν Ἐκκλησία καὶ θὰ τοποθετήσουν τοὺς ὑπηρέτες των παντοῦ. Οἱ εὐλαβεῖς θὰ ἀτενίζονται καταφρονητικά. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος εἶπε ὅτι ἀπὸ τοὺς καρποὺς των θὰ τοὺς ἀναγνωρίσετε καὶ ἔτσι, ἀπὸ τοὺς καρποὺς των καθὼς καὶ ἀπὸ τὶς ἐνέργειες τῶν Αἰρετικῶν, προσπαθήστε νὰ τοὺς διακρίνετε ἀπὸ τοὺς ἀληθινοὺς ποιμένες. Αὐτοὶ εἶναι πνευματικοὶ κλέφτες, διαρπάζοντες τὴν πνευματικὴ ποίμνη, καὶ θὰ εἰσέλθουν στὸ μαντρί (τὴν Ἐκκλησία), σκαρφαλώνοντας μὲ κάποιο ἄλλο τρόπο, χρησιμοποιῶντας δύναμη καὶ καταπατώντας τοὺς ἱεροὺς κανόνες.

Ὁ Κύριος καλεῖ αὐτοὺς ληστές.¹¹ Πράγματι, ἡ πρώτη τους ἐνέργεια θὰ εἶναι ἡ καταδίωξη τῶν ἀληθινῶν ποιμένων, ἡ φυλάκιση καὶ ἡ ἐξορία τους, διότι χωρὶς αὐτὸ θὰ εἶναι ἀδύνατο γι' αὐτοὺς νὰ διαρπάσουν τὸ ποίμνιο. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, παιδί μου, ὅταν βλέπεις τὴν καταπάτηση τῆς Πατερικῆς παραδόσεως καὶ τῶν θείων ἐντολῶν στὴν Ἐκκλησία, τῶν ἐντολῶν ποὺ ὀρίσθηκαν ἀπὸ τὸ Θεό, γνώριζε ὅτι οἱ Αἰρετικοὶ ἔχουν ἤδη ἐμφανισθεῖ, ἃν καὶ κατὰ τὸ χρόνο δράσης τους μπορεῖ νὰ κρύβουν τὴν ἀσέβειά τους, ἢ νὰ καταστρέφουν τὴν Ἀγία Πίστη ἀνεπαίσθητα, προκειμένου νὰ ἐπιτύχουν καλύτερα στὴν σαγήνευση καὶ προσκόλληση τῶν ἀπείρων στὰ δίχτυα τους.

Ἡ καταδίωξη θὰ κατευθύνεται ὄχι μόνον ἐναντίον τῶν ποιμένων ἀλλὰ ἐνα-ντίον ὅλων τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, διότι ὅλοι ὅσοι θὰ καθοδηγοῦνται ἀπὸ τὴν αἵρεση δὲν θὰ ὑποφέρουν τὴν εὐσέβεια. Ἀναγνωρίστε αὐτοὺς τοὺς λύκους μὲ ἔνδυμα προ-βάτου ἀπὸ τὶς υπερήφανες διαθέσεις τους καὶ τὴν ἀγάπη τῆς ἰσχύος. Θὰ εἶναι

¹⁰ Μέγα Γεροντικό, Ἀββὰς Παμβώ.

¹¹ Ἰω. 10,1.

συκοφάντες, προδότες, παντοῦ δεικνύοντες ἔχθρα καὶ κακοήθεια. Γι' αὐτὸ ὁ Κύριος εἶπε ὅτι οἱ καρποὶ τους θὰ τοὺς κάνουν γνωστούς.¹²

Οἱ ἀληθινοὶ ὑπηρέτες τοῦ Θεοῦ εἶναι ταπεινοί, ἀγαποῦν τὸν συνάνθρωπό τους καὶ εἶναι ὑπάκοοι στὴν Ἐκκλησία. Οἱ Μοναστὲς θὰ ταλαιπωρηθοῦν ὑπερβ-ολικὰ ἀπὸ τοὺς Αἵρετικούς, καὶ ἡ μοναστικὴ ζωὴ θὰ καταφρονηθεῖ. Τὰ [ἐνεργά] Μοναστήρια θὰ σπανίζουν, ὁ ἀριθμὸς τῶν μοναχῶν θὰ ἐλαττωθεῖ καὶ αὐτοὶ ποὺ θὰ παραμείνουν, θὰ ὑποφέρουν ἀπὸ βία. Αὐτοὶ ποὺ μισοῦν τὴν μοναστικὴ ζωὴ, ἐντού-τοις, ἔχοντας μόνο τὴν ἀμφίεση τῆς εὐσεβείας, θὰ ἀγωνίζονται νὰ προσελκύσουν τοὺς μοναχοὺς μὲ τὸ μέρος τους, ὑποσχόμενοι σ' αὐτοὺς προστασία καὶ κοσμικὰ ἀγαθὰ, καὶ ἀπειλῶντας αὐτοὺς ποὺ τοὺς ἀντιτίθενται μὲ ἐξορία. Αὐτὲς οἱ ἀπειλὲς θὰ προκαλέσουν μεγάλη ἀπόγνωση στοὺς μικρόψυχους, ἀλλὰ ἐσὺ παιδί μου, νὰ χαίρεσαι γιὰ τὸ ὅτι ἔχεις ζήσει μέχρι αὐτὸ τὸν καιρὸ, διότι τότε οἱ πιστοὶ ποὺ δὲν θὰ ἔχουν δεῖξει ἄλλες ἀρετές, θὰ λάβουν στέμματα, μόνο διότι θὰ ἔχουν μείνει σταθεροὶ στὴν πίστη, σύμφωνα μὲ τὸ λόγο τοῦ Κυρίου: “Κάθ' ἓνας πού, ὄντας μαζί Μου (ἐν Ἑμοί), θὰ μὲ ὁμολογήσει μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους, θὰ τὸν ὁμολογήσω καὶ Ἐγώ, ὄντας μαζί του (ἐν αὐτῷ), μπροστὰ στὸν Πατέρα μου τὸν ἐν Οὐρανοῖς”.¹³

Φοβοῦ τὸν Κύριο τέκνο μου. Φοβοῦ νὰ χάσεις τὸ στέμμα ποὺ ἐτοιμάστηκε γιὰ σένα, φοβοῦ τὸ νὰ ριχτεῖς ἀπὸ τὸ Χριστὸ στὸ ἐξώ-τερο σκότος καὶ στὰ αἰῶνια βάσανα. Στάσου γενναῖος στὴν πίστη, καὶ ἂν εἶναι ἀναγκαῖο, ὑπόμεινε καταδίωξη καὶ ἄλλες λύπες, διότι ὁ Κύριος θὰ εἶναι μαζί σου καὶ οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες καὶ πνευματικοὶ θὰ κοιτάζουν σὲ σένα καὶ τὸν ἀγῶνα σου μὲ εὐχαρίστηση.

Ἀλλὰ ἀλλοίμονο στοὺς μοναχοὺς ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες ποὺ θὰ καθηλωθοῦν ἀπὸ ἰδιοκτησίες καὶ πλούτη, οἱ ὅποιοι λόγω τῆς ἀγάπης τῆς εἰρήνης [ἀνάπαυσης] θὰ εἶναι ἔτοιμοι νὰ ὑποταχθοῦν στοὺς αἵρετικούς. Θὰ ἀποκοιμίζονται τὴν συνειδήσή τους, λέγοντας: «Ἐμεῖς διατηροῦμε καὶ σώζουμε τὸ Μοναστήρι καὶ ὁ Κύριος θὰ μᾶς συγχωρήσει». Οἱ ἀτυχεῖς καὶ τυφλοὶ αὐτοὶ δὲν λογαριάζουν καθόλου ὅτι διὰ τῆς αἰ-ρέσεως οἱ δαίμονες θὰ εἰσέλθουν στὸ Μοναστήρι, καὶ κατόπιν δὲν θὰ εἶναι ἓνα Ἅγιο Μοναστήρι, ἀλλὰ μόνο τοῖχοι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἡ Χάρη θὰ ἔχει ἀπομακρυνθεῖ. Ὁ Θεὸς ἐντούτοις εἶναι ἰσχυρότερος ἀπὸ τὸν ἐχθρό καὶ δὲν θὰ ἐγκαταλείψει ποτὲ τοὺς δούλους του. Οἱ ἀληθινοὶ Χριστιανοὶ θὰ παραμείνουν μέχρι τὸ τέλος αὐτῆς τῆς περιόδου, μόνο θὰ προτιμήσουν νὰ ζοῦν σὲ ἀπομονωμένα ἐρημικὰ μέρη».

Ἅγιος Νήφων Ἐπίσκοπος Κωνσταντιανῆς

«Μέχρι συντελείας τοῦ αἵῶνος, παιδί μου, δὲν θὰ ἐκλείψουν οἱ προφῆτες Κυρίου τοῦ Θεοῦ, καθὼς ποτὲ δὲν θὰ λείψουν καὶ οἱ ἐργάτες τοῦ σατανᾶ. Στὶς ἔσχατες ὁμῶς ἡμέρες, ὅσοι θὰ δουλέψουν ἀληθινὰ στὸ Χριστό, θὰ κρύψουν ἑξυπνα τοὺς ἑαυτοὺς τους ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ἂν δὲν κάνουν σημεῖα καὶ τέρατα ὅπως σήμερα, θὰ βαδίζουν πάντα στὸ δύσκολο δρόμο μὲ κάθε ταπείνωση. Αὐτοὶ θὰ βρεθοῦν στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ μεγαλύτεροι ἀπὸ τοὺς σημειοφόρους πατέρες. Διότι στὴν ἐποχὴ τους

¹² Οἱ ἀπειλὲς καὶ οἱ διώξεις τῶν Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν ποὺ ἐλέγχουν τὴν ἀσέβεια εἶναι στὶς μέρες μας σὲ πλήρη ἐφαρμογὴ.

¹³ Ματθ. ι' 32.

δὲν θὰ ὑπάρχει κανεὶς ποὺ νὰ τὸν βλέπουν νὰ κάνει σημεῖα θαυμαστά, ὥστε νὰ ἀναζωπυρῶνεται τὸ φρόνημά τους, γιὰ νὰ προχωροῦν σὲ πνευ-ματικούς ἀγῶνες. Διότι ὅσοι θὰ κατέχουν τοὺς ἱερατικούς θρόνους σὲ ὅλον τὸν κόσμον, θὰ εἶναι ἐντελῶς ἀκατάλληλοι καὶ δὲν θὰ ἔχουν ἰδέα ἀπὸ ἀρετῆ.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἡγέτες τῶν μοναχῶν θὰ εἶναι ὅμοιοι. Θὰ ἔχουν καταβληθεῖ ἀπὸ τὴ γαστριμαργία καὶ τὴν κενοδοξία, ὥστε θὰ ἀποτελοῦν μᾶλλον σκάνδαλο γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὄχι ὑπογραμμό. Γιὰ αὐτὸ θὰ παραμεληθεῖ ἡ ἀρετῆ. Θὰ βασιλεύει παντοῦ ἡ φιλαργυρία. Ἀλλοίμονο ὅμως στοὺς μοναχοὺς ποὺ θὰ εὐποροῦν σὲ χρυσάφι. Διότι αὐτοὶ θὰ εἶναι ὄνειδος στὰ μάτια τοῦ Κυρίου καὶ δὲν πρόκειται νὰ δοῦν Θεοῦ πρόσωπο. Μοναχοὶ καὶ λαϊκοὶ θὰ τοκίζουν τὰ χρήματά τους. Δὲν θὰ προτιμοῦν νὰ τοὺς τὰ πολλαπλασιάζει ὁ Θεὸς μὲ τὴν ἐλεημοσύνη στοὺς φτωχοὺς. Γιὰ αὐτὸ καί, ἂν δὲν ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ αὐτὴ τὴν πλεονεξία, θὰ καταποντιστοῦν στὸν τάρταρο. Τότε, λοιπόν, καθὼς εἶπα καὶ προηγουμένως, ἀπὸ ἄγνοια θὰ πλανηθοῦν οἱ πρὸ πολλοὶ στὸ χάος τῆς πλατείας καὶ εὐρύχωρης ὁδοῦ τῆς ἀπωλείας».¹⁴

Ἡ προειδοποίηση τοῦ Ἀπ. Παύλου γιὰ τὴν ἀποστασία ποὺ θὰ συμβεῖ πρὶν ἔρθει ὁ Ἀντίχριστος,¹⁵ ἀναφέρεται προφανῶς στὴν ἀποστασία τῆς διοικου-σας Ἐκκλησίας καὶ ὄχι κάποιων ἀτόμων. Γιατὶ ἡ ἀποστασία ἀτόμων καὶ μεγάλων ομάδων ἀνθρώπων εἴτε μέσῳ τῶν αἱρέσεων, εἴτε μέσῳ τῆς γενικῆς ἀσέβειας καὶ ἀπιστίας ὑπῆρχε πάντα, θὰ ὑπάρχει πάντα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἀποτελεῖ προδορικὸ σημάδι τῆς ἔλευσης τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἐπιπλέον, ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου θὰ διαψεύδονταν μέχρι τώρα χιλιάδες φορές, γιατί ἀποστασίες ἀν-θρώπων ὑπῆρξαν ἄπειρες, ἀλλὰ ὁ Ἀντίχριστος δὲν ἦρθε. Ὁ Οἰκουμενισμὸς ὡς ἐσχατολογικὴ παναίρεση ἀπομακρύνει –ἥδη καὶ μέσῳ πλέον ὀρθοδόξων κλη-ρικῶν καὶ Ἐπισκόπων– τὸ ποιμνιο ἀπὸ τὴν ἀληθινὴ καὶ σωτηριώδη διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ καὶ κηρύττοντας διαβολικὰς ἰδέες δημιουργεῖ τὸν καινούργιο «νέο-ταξικὸ» τύπο τοῦ «χριστιανοῦ». Αὐτὸς ὁ τύπος ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸ ἂν οἱ κληρικοὶ ποὺ ἀκολουθεῖ, καὶ οἱ διδασκαλίες ποὺ ἀκούει ἀπὸ αὐτοῦς, εἶναι Ὁρθόδοξες ἢ κακόδοξες, ἀλήθειες ἢ ψέματα, ἀρκεῖ νὰ εὐφραίνεται μὲ λόγια ἀγάπης καὶ εἰρήνης. Ὅμως «Εἰ καὶ γλυκέα τὰ λόγια τῶν ψευδοπροφητῶν, ἀλλὰ οὐδὲν αὐτῶν πικρότερον». Αὐτοὺς τοὺς κληρικοὺς ποὺ ὁ κόσμος θὰ ἀκολουθεῖ, ὁ Κύριος «θὰ τοὺς ρίξει στὸν κοπρῶνα» [ἀποχωρητήριον].¹⁶ Ὁ κλῆρος λοιπὸν θὰ γίνῃ ὄργανο τοῦ Ἀντιχρίστου. Θὰ διδάσκει τὴν τυφλὴ ὑπακοὴ ὡς ἀρετὴ εἰρήνης καὶ σωτηρίας. Μία ὑπακοὴ σατανικὴ ποὺ θὰ ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸν «πιστὸ» ἄγνοια, περιφρόνηση τῆς διδασκαλίας τῶν Ἀγίων, ἀδιαφορία γιὰ τὴν Ἀλήθεια καὶ ἐπιφανειακὴ εὐσέβεια. «Οἱ ψευδόμενοι [ποιμένες] πρῶτα [θὰ] λένε τὴν ἀλήθεια καὶ τὰ ἀποδεκτὰ ἀπὸ ὅλους καὶ μετὰ [θὰ] παρουσιάζουν τὰ ψευδῆ καὶ ἀμφιβαλλόμενα».¹⁷

Ὁ Ἀντίχριστος δὲν θὰ κλείσει τὶς Ἐκκλησιές, οὔτε θὰ τὶς κάψει ὅπως ἔκανε παλιά, ἀλλὰ θὰ τὶς γεμίσει ἀπὸ Χριστιανοὺς ποὺ θὰ βαπτίζονται, θὰ ἐξομολογοῦνται, θὰ κοινωνοῦν, θὰ κάνουν εὐλαβῆ ἔργα, ἀλλὰ στὴν οὐσία δὲν θὰ πιστεύουν στὸν Χριστὸ ἀλλὰ στὸν ἴδιο τὸν Ἀντίχριστο. Θὰ παραπλανήσῃ τὸν κόσμον προσποιούμενος τὸν Χριστό καὶ θὰ προσπαθεῖ νὰ

¹⁴ «ΕΝΑΣ ΑΣΚΗΤΗΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ», Ι.Μ. Παρακλήτου, ἀπὸ ἀνέκδοτο χειρόγραφο τοῦ 1334.

¹⁵ Β΄Θεσ. Β΄3.

¹⁶ Μαλαχ. Β΄6.

¹⁷ Ε.Π.Ε. 30,264.

τὸν μιμηθεῖ σὲ ὅλα. Γράφει ὁ ἅγιος Ἰππόλυτος: «...θὰ κάνει θαύματα πολλὰ κατὰ φαντασίαν, θὰ εἶναι στὴν ἀρχὴ ταπεινός, ἥσυχος, ἀγαπημένος μὲ ὅλους, εὐλαβής, εἰρηνοποιός, θὰ μισεῖ τὴν ἀδικία, θὰ ἀποστρέφεται τὰ δῶρα, θὰ ἀγαπᾷ τὴν Ἀγία Γραφή, θὰ ἀγαπᾷ τοὺς ἱερεῖς καὶ θὰ τιμᾷ τοὺς γέροντες, τὴν νεολαία θὰ καλοπιάνει, τὴν μοιχεία θὰ συ-χαίνεται τὴν κατάκριση θὰ ἐχθρεύετα, τοὺς ξένους θὰ ἀγαπᾷ, τοὺς φτωχοὺς θὰ βοηθᾷ, τοὺς ὀρφανοὺς θὰ ἐλεεῖ, τὶς χῆρες θὰ φροντίζει, θὰ προφητεύει τὰ μέλλοντα, νεκροὺς θὰ ἀνασταίνει, σὲ τυφλοὺς θὰ δώσει τὸ φῶς, ἀφιλάργυρος θὰ εἶναι, τοὺς ἀνθρώπους θὰ μονιάζει καὶ ὅλοι θὰ τὸν τιμοῦν καὶ θὰ τὸν ἀγαποῦν. Ὅλοι θὰ λένε αὐτὸν νὰ κάνουμε βασιλιά μας γιατί τέτοιος Ἅγιος καὶ δίκαιος δὲν ὑπάρχει στὶς μέρες μας. Καὶ αὐτὸς θὰ ἀρνήται τὴν βασιλεία γιὰ νὰ δείξει ταπεινότητα καὶ ἀγιότητα. Ὅταν ὅμως τελικὰ γίνει βασιλιάς καὶ θὰ φανερωθεῖ τὸ ἀληθινὸ τῆς κόλασης πρόσωπο, ἀλίμονο σὲ αὐτοὺς ποὺ τὸν πίστεψαν. Τότε ὅλη ἡ γῆ θὰ οὐρλιάζει... Θὰ καλοτυχίζουν αὐτοὺς ποὺ πέθαναν καὶ θὰ παρακαλοῦν νὰ ἀνοί-ξουν οἱ τάφοι γιὰ νὰ μποῦνε ἐκεῖνοι...».¹⁸

Λέει ὁ Νεομάρτυς Ἀνδρόνικος Ἐπίσκοπος Πέρμ: «...θὰ ἀκολουθήσει ἀναπόφευκτα ὁ διωγμὸς τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ ὅχι ἀπλῶς ἄθρησκο ἀλλὰ ἀντιχριστιανικὸ κράτος...εἴτε τὸ θέλουμε εἴτε ὄχι, μία τέτοια ἐξέλιξη δὲν εἶναι μακρὰ. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐτοιμα-ζόμαστε, γιατί ἡ πίστη μας θὰ δοκιμαστεῖ σὰν σὲ φωτιὰ ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Ἀντίχριστου πρῶτα καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιο ἔπειτα ...».¹⁹

Πρέπει λοιπὸν ὁ ἀληθινὰ ἐνδιαφερόμενος γιὰ τὴν σωτηρία του νὰ ἀρχίσει νὰ ἐξοικειώνεται μὲ τὴν ιδέα τῆς Ἀποτείχισης, ὥστε ὅταν δεῖ ὅτι ποιμαίνεται ἀπὸ ἐχθροὺς τοῦ Χριστοῦ νὰ προφυλαχθεῖ γιὰ νὰ μὴν βρεθεῖ ὡς ἀνόητος.

(Απόσπασμα ἀπὸ το βιβλίο: «Οἱ ληστές τῆς Θείας διδασκαλίας» Μέρος β')

¹⁸ «Θησαυρὸς» Δαμασκηνοῦ, Λόγος ΚΓ', ἐκδ. Ρηγόπουλος.

¹⁹ Ἱερομάρτυς Ἀνδρόνικος, Ἕνας ἀσυμβίβαστος ἱεράρχης, σ. 88, ἐκδ. Ἰ. Μ. Παρακλήτου.